

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **ICEBERG CONSULTING, a.s.**, IČO: 250 63 421, se sídlem Komunardů 1091/36, Praha 7, zast. Mgr. Ondřejem Malinou, advokátem, se sídlem Komunardů 1091/36, Praha 7, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, za účasti osob zúčastněných na řízení: I) CETIN a.s., IČO: 040 84 063, se sídlem Českomoravská 2510/19, Praha 9, II) GLOBAL NETWORKS s.r.o., IČO: 268 56 999, se sídlem Musorgského 876/2, Ostrava, zast. JUDr. Vítem Rybářem, advokátem, se sídlem 28. října 1610/95, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2021, č. j. MSK 59189/2021, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 6. 2023, č. j. 25 A 173/2021-49,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků ani osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Ostravy (dále též „stavební úřad“) ze dne 26. 3. 2021, č. 17/2021, č. j. SMO145374/21/ÚPaSŘ/Mar. Stavební úřad výrokem I. svého rozhodnutí rozhodl o změně využití území nazvané „*Odstranění staré ekologické zátěže v lokalitě bývalé rafinérie Ostramo v Ostravě – 2. etapa – SO 03, SO 04, SO 05*“ na pozemcích parc. č. 442/4, st. 330/1, 330/6, 330/8, 330/12, 330/43, 1595, 1596, 1597, 1598, 2082, 2083, 2084, st. 2085, st. 2086, st. 2088, st. 2089, st. 2090, st. 2091, st. 2092, st. 2093, st. 2094, st. 2095, st. 2096 v k.

ú. Přívoz; výrokem II. rozhodl o umístění stavby nazvané „Odstranění staré ekologické zátěže v lokalitě bývalé rafinérie Ostramo v Ostravě – 2. etapa – SO 01“ na pozemcích p. č. 442/4, st. 2076, 2077, 2078, 2079, 1472, 2473, v k. ú. Přívoz. Současně povolil kácení dřevin a uložil povinnost provedení náhradní výsadby dřevin.

[2] Krajský soud v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného. Konstatoval, že neuvedení žalobkyně v rozdělovníku oznámení o zahájení řízení bylo sice pochybením správního orgánu (i seznam neupravený zákonem by měl být správný a úplný), nicméně toto pochybení nemělo vliv na veřejná subjektivní práva žalobkyně. Neobstojí námitka žalobkyně, že kvůli své absenci v rozdělovníku nevěnovala jí doručenému oznámení náležitou pozornost. Z rozdělovníku nelze dovozovat cokoli o účastenství, a pokud žalobkyně oznámení o zahájení řízení obdržela do datové schránky, bylo zcela její vinou, jestliže mu nevěnovala náležitou pozornost.

[3] K námitce žalobkyně, že v době vydání výzvy k seznámení s podklady rozhodnutí neměl stavební úřad ještě všechny podklady shromážděné, a žalobkyně proto neměla možnost se s nimi před vydáním rozhodnutí seznámit, krajský soud s poukazem na rozsudek NSS č. j. 8 Afs 21/2009-243 uvedl, že zásadní je, aby mezi seznámením se účastníka s podklady a vydáním rozhodnutí nebyl správní spis už doplňován o důkazní prostředky. Žalobkyně nevyužila možnost se s obsahem spisu seznámit. Nedošlo tedy k situaci, že by žalobkyně v důvěře ve výzvu do spisu nahlížela, a ten byl teprve poté doplňován. Pochybení stavebního úřadu, který vyzval účastníky k seznámení se s podklady před jejich zkompletováním, tak neovlivnilo výkon veřejných subjektivních práv žalobkyně.

[4] Krajský soud nepřisvědčil ani námitce, že správní orgány náležitě nevyhodnotily její námitku rozporu rozhodnutí s veřejným zájmem, neboť správní orgán veřejný zájem zkoumá pouze v mezích své pravomoci a není povinen zkoumat, zda stavební záměr odpovídá dotačním titulům, nýbrž posuzuje jeho soulad pouze z hlediska předpisů stavebněprávních.

II. Obsah kasační stížnosti

[5] Stěžovatelka v kasační stížnosti označila rozsudek krajského soudu za nezákonný z důvodu nesprávného posouzení, zda neuvedení stěžovatelky v rozdělovníku oznámení o zahájení územního řízení mohlo a mělo být důvodem pro zrušení následně vydaného územního rozhodnutí. Závěry soudu, že z rozdělovníku nelze dovozovat cokoli o účastenství, a o tom, že stěžovatelce muselo být z obsahu oznámení zřejmé, že se projednávající záměry týkají pozemků sousedících s jejími pozemky, jsou pouze spekulativní a ničím nepodložené. Pokud je v rozdělovníku výslovně uvedeno: „Účastníci řízení – doručováno jednotlivě“, a pod tímto označením je uvedeno 11 subjektů, mezi kterými stěžovatelka chybí, nelze stěžovatelce vytýkat, že z rozdělovníku dovodila, že není účastníkem řízení, a že se jí tedy zřejmě řízení netýká, anebo že jí stavební úřad nad rámec své povinnosti zaslal oznámení pouze na vědomí. Pokud by skutečně nebylo možné z rozdělovníku dovozovat cokoli o účastenství, jak tvrdí krajský soud, nebylo by třeba v rozdělovníku vůbec rozlišovat mezi účastníky řízení a dotčenými osobami. Tím, že

pokračování

stěžovatelka nebyla uvedena v rozdělovníku mezi účastníky řízení, byla zkrácena na svých veřejných subjektivních právech, neboť vycházela ze správnosti okruhu účastníků vymezeného stavebním úřadem a nepodala v zákonné lhůtě námitky.

[6] Krajský soud dále nesprávně posoudil, zda je přípustné doplňovat do spisu listiny po vydání výzvy k seznámení se s podklady rozhodnutí. Závěr soudu, že doplnění podkladů po vydání výzvy účastníkům k seznámení s podklady neovlivnilo výkon stěžovatelčiných veřejných subjektivních práv, není ničím podložený. Manipulace s obsahem správního spisu po vydání výzvy k seznámení s podklady rozhodnutí představuje porušení § 36 odst. 3 správního řádu. Z oznámení o zahájení řízení obsahujícího i výzvu k seznámení se s podklady rozhodnutí totiž mohli účastníci řízení nabýt dojmu, že jediným podkladem pro vydání rozhodnutí bude samotná žádost. Tak tomu ovšem nebylo, když stavební úřad si vyžádal vydání závazného stanoviska. I kdyby tedy stěžovatelka do správního spisu nenahlédla, jak nesprávně uvedl krajský soud, došlo by v důsledku doplnění dalších podkladů do spisu k porušení jejich veřejných subjektivních práv.

[7] Napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, neboť krajský soud se omezil na rekapitulaci tvrzení účastníků a na konstatování, že se ztotožňuje se všemi tvrzeními žalovaného. Napadený rozsudek proto stěžovatelka považuje za naprosto nepřesvědčivý.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že seznam adresátů v „rozdělovníku“ oznámení o zahájení řízení nebyl úplný, nicméně toto pochybení nenarušilo účel tohoto opatření, neboť stěžovatelka byla prokazatelně seznámena se skutečností, že bylo zahájeno územní řízení a že se projednávají záměry týkající pozemků sousedících s jejími pozemky. Výzvu k seznámení s podklady rozhodnutí lze kombinovat s jinými procesními úkony, nemusí být tedy učiněna až po shromáždění veškerých podkladů pro vydání rozhodnutí. Smyslem § 36 odst. 3 správního řádu je dát možnost účastníkům řízení se seznámit s podklady rozhodnutí. Není specifikováno, kdy a jakým opatřením to má správní orgán učinit. Krajský soud odkázal na judikaturu správních soudů, která tento závěr potvrzuje.

III. Posouzení kasační stížnosti

[9] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností rozsudku krajského soudu. Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku je přitom vadou tak

závažnou, že by se jí Nejvyšší správní soud musel podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat z úřední povinnosti, tedy i tehdy, pokud by ji stěžovatelka sama nenamítla.

[12] Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu uvedenou vadu vykazují taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52) nebo v nichž zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (srov. např. rozsudek NSS ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74). Současně však Nejvyšší správní soud setrvale zastává názor, že soudy nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Podstatné je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí věnoval všem stěžejním námitkám účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. např. rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013-33).

[13] Stěžovatelka nepřezkoumatelnost kasační stížnosti napadeného rozsudku spatřuje v tom, že krajský soud se omezil na rekapitulaci tvrzení účastníků a na konstatování, že se ztotožňuje se všemi tvrzeními žalovaného. Nejvyšší správní soud však rozsudek krajského soudu neshledal nepřezkoumatelným, neboť krajský soud se vypořádal se všemi žalobními námitkami, přičemž uvedl vlastní argumentaci, na základě níž shledal námitky stěžovatelky nedůvodnými. Svě závěry přitom krajský soud řádně, logicky a srozumitelně zdůvodnil a odkázal přitom na relevantní judikaturu. Nelze proto stěžovatelce přisvědčit, že napadený rozsudek je nepřesvědčivý. O tom, že závěry krajského soudu jsou přezkoumatelné, ostatně svědčí také to, že stěžovatelka s nimi v kasační stížnosti polemizuje. Ani skutečnost, že se krajský soud ztotožnil se závěry žalovaného, nemá za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Jak již Nejvyšší správní soud judikoval v rozsudku ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, *„je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil“*.

[14] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k věcnému posouzení kasačních námitek stěžovatelky podřaditelných pod důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[15] Podle § 36 odst. 3 věty první zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, *nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal*.

[16] K argumentaci stěžovatelky, v níž z toho, že nebyla uvedena v rozdělovníku oznámení o zahájení řízení mezi ostatními účastníky řízení, dovozuje zkrácení na svých veřejných subjektivních právech, Nejvyšší správní soud v první řadě odkazuje na bod 24

pokračování

rozsudku zdejšího NSS ze dne 6. 12. 2018, č.j. 9 As 330/2018-33. Zde uvedl, že rozdělovník představuje pokyn pro doručení písemnosti konkrétním adresátům a slouží k označení těch, kterým má být písemnost odeslána. Dále konstatoval, že ze stejného hlediska se o rozdělovníku zmiňuje i judikatura NSS (např. rozsudky ze dne 23. 10. 2012, č. j. 1 As 145/2012-48, bod 19; ze dne 3. 7. 2014, č. j. 9 As 144/2014-53, bod 25; a ze dne 2. 7. 2015, č. j. 9 As 37/2015-36, bod 27). Nejvyšší správní soud dále uvádí, že podle § 68 odst. 1 správního řádu rozhodnutí obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků. Rozdělovník v tomto taxativním výčtu náležitostí správního rozhodnutí není uveden a není proto povinnou částí správního rozhodnutí. Jedná se o nenormativní, nezávaznou a nepovinnou část správního rozhodnutí. Údaje v něm uvedené proto ani nemohou mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Neuvedení účastníka řízení v rozdělovníku představuje administrativní nedostatek, který však sám o sobě nemá za následek porušení veřejných subjektivních práv účastníka řízení.

[17] Rozhodující z hlediska dodržení práv stěžovatelky jakožto účastníka řízení je, že oznámení stavebního úřadu o zahájení územního řízení bylo stěžovatelce řádně doručeno do datové schránky. Skutečnost, že stavební úřad stěžovatelku od počátku řízení považoval za účastníka řízení, dokládá, že v následně vydaném územním rozhodnutí ze dne 26. 3. 2021 je již stěžovatelka v rozdělovníku uvedena jako účastník řízení, kterému je doručováno jednotlivě. Také toto rozhodnutí bylo stěžovatelce řádně doručeno do datové schránky, přičemž ze spisu vyplývá, že stavební úřad nebyl od vydání oznámení o zahájení územního řízení do vydání územního rozhodnutí nijak upozorněn na to, že stěžovatelka je účastníkem řízení.

[18] Závěr krajského soudu, že z rozdělovníku nelze dovozovat, že stavební úřad se stěžovatelkou nejednal jako s účastníkem, je tudíž zcela správný. Stejně je tomu v případě závěru krajského soudu, že stěžovatelce muselo být z obsahu oznámení zřejmé, že se projednávané záměry týkají pozemků sousedících s jejími pozemky. Krajský soud totiž v bodu 11 napadeného rozsudku přílehlavě poukázal na to, že oznámení o zahájení řízení bylo stěžovatelce doručeno do datové schránky a stěžovatelka je podnikatelem v oblasti nemovitostí, takže jí muselo být z obsahu oznámení zřejmé, že se projednávané záměry týkají pozemků sousedících s jejími pozemky. Závěry krajského soudu tudíž vyplývají z obsahu spisu a nejsou spekulativní a nepodložené.

[19] K argumentaci stěžovatelky, že jelikož v rozdělovníku chyběla ve výčtu účastníků řízení, jimž bylo doručováno jednotlivě, nelze jí vytýkat, že dovodila, že není účastníkem řízení a že se jí tedy zřejmě řízení netýká, anebo že jí stavební úřad nad rámec své povinnosti zaslal oznámení pouze na vědomí. Nejvyšší správní soud konstatuje, že tak nikdo nečiní a tyto výtky vůči stěžovatelce nikdo nevznáší. Podstatné ovšem je, že stěžovatelce byla dána možnost uplatnit námitky proti záměru projednávanému v územním řízení a stěžovatelka této možnosti nevyužila; přičemž to ovšem ani nebylo její povinností. Z uvedených závěrů nevyplývá ani nezákonnost rozhodnutí žalovaného, resp. rozhodnutí stavebního úřadu a jeho postupu. Důvodná není ani námitka stěžovatelky, že pokud by skutečně nebylo možné z rozdělovníku dovozovat cokoli o účastenství, nebylo by třeba v rozdělovníku vůbec rozlišovat mezi účastníky řízení a dotčenými osobami. Rozdělovník správního rozhodnutí nestanovuje okruh účastníků řízení. Skutečnost,

že stěžovatelka vycházela z toho, že není účastníkem řízení, a nepodala proto námitky, nemá s ohledem na výše uvedený význam rozdělovníku a skutečnost, že oznámení o zahájení územního řízení bylo stěžovatelce řádně doručeno, za následek nezákonnost rozhodnutí správních orgánů. Stěžovatelce nic nebránilo se stavebního úřadu dotázat, z jakého důvodu je jí zasíláno oznámení o zahájení řízení, pokud by jí to nebylo zřejmé a měla v tomto ohledu jakékoli pochybnosti.

[20] Stěžovatelka dále namítala porušení § 36 odst. 3 správního řádu, které účastníkům řízení garantuje možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Nejvyšší správní soud v první řadě pro přehlednost konstatuje, že stavební úřad v oznámení o zahájení územního řízení ze dne 24. 2. 2021 mimo jiné uvedl, že dotčené orgány mohou uplatnit závazná stanoviska a účastníci řízení své námitky ve lhůtě 15 dnů od doručení tohoto oznámení. Současně dal účastníkům řízení možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu, a to do 3 pracovních dnů po uplynutí výše uvedené lhůty pro uplatnění závazných stanovisek a námitek. Toto oznámení bylo stěžovatelce doručeno do datové schránky dne 25. 2. 2021. Dne 2. 3. 2021 stavební úřad vydal Informaci pro občanská sdružení o zahájeném řízení a dne 8. 3. 2021 bylo do spisu založeno závazné stanovisko Magistrátu města Ostravy ze dne 1. 3. 2021, které bylo vydáno na základě žádosti stavebního úřadu ze dne 8. 2. 2021. Poté již správní spis nebyl nijak doplňován a dne 26. 3. 2021 stavební úřad vydal územní rozhodnutí. Lhůta 15 dnů k uplatnění námitek stanovená stavebním úřadem v oznámení územního řízení uplynula stěžovatelce v pátek dne 12. 3. 2021 a následně ve dnech 13. 3. 2021 – 15. 3. 2021 stěžovatelce uplynula stavebním úřadem stanovená navazující 3 denní lhůta k vyjádření se k podkladům rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu. Správní spis tedy byl doplňován pouze před započítáním lhůty pro vyjádření se k podkladům rozhodnutí. Stěžovatelka se před vydáním územního rozhodnutí k věci nevyjádřila a do správního spisu nenahlédla. Nedošlo tedy ani k situaci, kdy by správní spis byl před vydáním územního rozhodnutí doplněn poté, co do něj již stěžovatelka nahlédla.

[21] Nejvyšší správní soud v této souvislosti ve shodě s krajským soudem odkazuje na rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009-243, č. 2073/2010 Sb. NSS., v němž judikoval, že „není samo o sobě porušením § 36 odst. 3 správního řádu z roku 2004, pokud správní orgán souběžně s oznámením o zahájení správního řízení stanoví jednak lhůtu, ve které lze navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy, a rovněž následnou lhůtu, ve které se účastníci mohou vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Vždy je třeba zkoumat, zda poté, kdy účastník v souladu s poučením postupoval, byl správní spis následně doplňován či nikoli, a zda tak účastník měl faktickou možnost se s úplným správním spisem seznámit. (...) Účelem seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí je právě možnost účastníka seznámit se s obsahem správního spisu v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí, tj. v době, kdy mezi seznámením se s podklady a vydáním rozhodnutí již není správní spis o další důkazní prostředky doplňován. Pokud je tento účel zajištěn a účastník je řádně procesně sděleno, kdy tento okamžik v řízení nastává (popř. nastane), jeví se druhotným, zda je případně stanoveno mezidobí od zaslání poučení a stanovení data, kdy se lze s podklady seznámit. Usnesení ze dne 29. 8. 2007, kterým byly lhůty stanoveny, je třeba chápat tak, že účastníkům řízení je jednoznačně dáno na vědomí, že nejprve mohou navrhopvat důkazy a činit návrhy a následně, tedy z povahy věci poté, kdy již lhůta pro předkládání a návrhy důkazů uplynula, se mohou k podkladům vyjádřit. Správní orgán ve věci

pokračování

postupoval tak, že účastníkům řízení dal na vědomí, jak z hlediska chronologického bude řízení probíhat.“ Závěry uvedené v tomto rozsudku se v posuzované věci plně uplatní, neboť se jednalo o podobnou situaci: stavební úřad oznámil zahájení správního řízení a samostatným usnesením z téhož dne stanovil jednak lhůtu do 7. 9. 2007, ve které byli účastníci oprávněni navrhnout důkazy a činit jiné návrhy a současně lhůtu do 14. 9. 2007, ve které se účastníci mohli vyjádřit k podkladům rozhodnutí.

[22] Zmínit lze též rozsudek ze dne 17. 12. 2003, čj. 5 A 152/2002–41, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že „*smyslem ustanovení § 33 odst. 2 [správního řádu z roku 1967] je umožnit účastníku řízení, aby ve fázi před vydáním rozhodnutí mohl uplatnit své výhrady k podkladu rozhodnutí a ke způsobu jeho zjištění, resp. aby mohl učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. (...) [N]enastala situace, kdy by správní orgán poučoval účastníka o jeho právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ještě před jejich shromážděním. Podstatné totiž je, v jakém stádiu dokazování se nachází správní řízení v okamžiku, ke kterému je jeho účastník poučován o tom, že se může vyjádřit k podkladům pro vydání rozhodnutí, a nikoli to, kdy je datováno ono poučení, pokud z něj jednoznačně vyplývá, kdy má účastník řízení možnost (v případě že svého práva využije) do spisu nahlédnout. Žalobce nebyl v okamžiku zahájení správního řízení poučován o tom, že se má s podklady rozhodnutí seznámit. Bylo mu sděleno, že řízení bude probíhat a že do určitého data mají účastníci možnost se vyjádřit. Rovněž mu bylo sděleno, do kdy se může následně (ono »následně« je třeba vztahovat k přesahu v pořadí druhé stanovené lhůty) seznámit s podklady rozhodnutí.“*

[23] Na základě výše uvedeného Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že k porušení § 36 odst. 3 správního řádu ze strany stavebního úřadu nedošlo, neboť stěžovatelce byla v souladu s tímto ustanovením dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, přičemž jí nic nebránilo nahlédnout do spisu před vydáním územního rozhodnutí a seznámit se s veškerými podklady rozhodnutí v něm obsaženými (po skončení lhůty pro podání závazných stanovisek a námitek již spis nebyl doplňován).

[24] V oznámení stavebního úřadu o zahájení územního řízení je zřetelně uvedeno, že dotčené orgány mohou uplatnit závazná stanoviska a účastníci řízení své námítky. Bylo tedy možné reálně očekávat, že do spisu budou zařazena závazná stanoviska a námítky účastníků řízení. K tomu ostatně také zařazením závazného stanoviska Magistrátu města Ostravy do spisu došlo. Neobstojí proto tvrzení stěžovatelky, že z tohoto oznámení o zahájení řízení obsahujícího mohli účastníci řízení nabýt dojmu, že jediným podkladem pro vydání rozhodnutí bude samotná žádost.

[25] Z obsahu správního spisu vyplývá, že stěžovatelka do spisu nahlížela ve dnech 7. 4. 2021 a 21. 4. 2021. Stěžovatelce je proto třeba přisvědčit, že krajský soud nesprávně uvedl, že do spisu nenahlédla. Tento závěr krajského soudu však představuje pouze formulační nepřesnost a nemá za následek nezákonnost napadeného rozsudku, neboť z kontextu odůvodnění napadeného rozsudku vyplývá, že krajský soud ohledně nahlížení do spisu hodnotil pouze dobu před vydáním rozhodnutí stavebního úřadu, kdy stěžovatelka do správního spisu nenahlížela, nikoli celé řízení před správními orgány. Krajský soud totiž vystihl podstatu věci a zcela správně a přilehavě rovněž konstatoval, že nedošlo k situaci, že by v důvěře ve výzvu (stavebního úřadu) stěžovatelka do spisu

nahlížela a ten byl poté doplňován.

[26] Z výše uvedeného tak vyplývá, že doplnění spisu v období od vydání oznámení o zahájení řízení do vydání územního rozhodnutí nepředstavuje v posuzované věci porušení § 36 odst. 3 správního řádu, a nedošlo tudíž ani k porušení veřejných subjektivních práv stěžovatelky.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[27] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelkou uplatněné námitky, kasační stížnost je proto nedůvodná. Nejvyšší správní soud tedy dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[28] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti. Osobám zúčastněným na řízení pak v řízení nevznikly žádné uplatnitelné náklady řízení, o kterých by bylo potřeba rozhodovat.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. června 2024

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu